

Arrest

nr. 194 763 van 9 november 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Teheran en beschikt u over de Iraanse nationaliteit. Vier jaar geleden leerde u P. (...) kennen. Zij was uw buurvrouw en u begon een relatie met haar maar beide families waren hiermee niet mee akkoord. Haar broer E. (...) nam de beslissingen over de familiale aangelegenheden en hij liet uw moeder in 1391 à 1392 (2013-2014) weten dat u geen goede tegenpartij was en dat er een financiële kloof gaapte tussen de families. U ondervond dat alles aan het mislopen was en u besloot om samen met P. (...) naar Mashad te vluchten. U en P. (...) trokken naar een sterrenhotel waar jullie zonder problemen een kamer verkregen voor een maand. Na twee weken werd u opgebeld door de broer van P. (...). Hij vertelde u dat alles goed zou komen en dat jullie best terugkeerden. Na een maand zijn jullie teruggekeerd naar Teheran omdat ook uw moeder ongerust

werd. Bij uw terugkeer werd u gecontacteerd door A. (...), een van de broers van P. (...). Hij vertelde u dat het beter was om af te spreken om de zaken te kunnen bespreken. U trok samen met uw moeder en twee broers, M. (...) en M. (...), naar Parkdasht. Dit was een plaats vlakbij een notaris waardoor u dacht dat jullie het huwelijk officieel gingen laten registreren. Haar familie was nog niet op de hoogte dat P. (...) geen maagd meer was maar toch viel A. (...) u en uw broers aan met een zwaard. Er werd bij u een vinger afgehakt en u werd naar het ziekenhuis overgebracht. U diende hierop klacht in bij de politie met een rechtszaak als gevolg. De eerste maal werd u niet opgeroepen voor de zitting en werd iedere betrokken partij veroordeeld wegens het verstoren van de openbare orde. Daarna nam u een advocaat in dienst en na de tweede zitting bij dezelfde rechter werd u in het gelijk gesteld. De broer van P. (...) werd veroordeeld wegens slagen en verwondingen met voorbedachte rade en permanente invaliditeit als gevolg. Hij kreeg een jaar celstraf en moest u oorspronkelijk een vergoeding 25 miljoen toman betalen. U stelde zich evenwel tevreden met een bedrag van 14 miljoen toman. Deze vergoeding werd u dan ook uitbetaald. Het incident betekende voor u evenwel de druppel voor uw relatie. U nam afstand en u ontmoette P. (...) niet meer. Na dit incident ontving u van de broers van P. (...) geen bedreigingen meer. U werd na het incident wel twee maal gearresteerd door de verkeerspolitie voor het veroorzaken van een auto ongeluk met vluchtmisdrijf als verzwarende omstandigheid. U werd door toedoen van de broer van P. (...), die bij de politie werkte, gearresteerd om u zo het leven zuur te maken. De politie kwam evenwel tot de vaststelling dat het om een vergissing ging en u werd beide keren zonder dat er u iets ten laste gelegd werd na enkele dagen terug vrijgelaten. Acht maanden voor uw vertrek vertelde P. (...) aan uw moeder dat u moest vluchten omdat haar broer u ging afmaken. Toen D. (...) met P. (...) trouwde, kwam deze te weten dat P. (...) geen maagd meer was. Ook haar broers kwamen hierachter. Hierop besloot u om naar Isfahan te trekken. Daar verbleef u zonder problemen en werkte u als taxichauffeur. U dacht tevergeefs dat de rust ging terugkeren en u besloot na acht maanden Iran te verlaten. U verliet 18 maanden geleden Iran en kwam in oktober 2015 aan in België. U vroeg op de dag van uw aankomst hier asiel aan.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw shenasnameh (Iraans geboortebokje), uw Karte Kelli (Iraanse identiteitskaart), twee vonnissen van de rechtbank van Pakdasht (uitgereikt op 24.04.2012 en 25.06.2012) en twee medische attesten (d.d. 22.12.2016 en 13.03.2017) waaruit blijkt dat u mentale problemen (frequent negatieve gedachten en spanningsklachten) ondervindt die veroorzaakt zouden zijn door gebeurtenissen in uw opvangtehuis.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u een buitenechtelijke relatie heeft gehad met P. A. (...). U kwam daardoor in de problemen met haar broers en haar man. Er dient echter gewezen te worden op meerdere elementen die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnen.

Eerst en vooral dient vastgesteld te worden dat u weinig details kon vertellen over P. (...), die u drie jaar gekend zou hebben. Zo weet u niet wanneer zij geboren is en weet u niet naar welke school zij is geweest. U moest verder het antwoord schuldig blijven op de vraag wat haar hobby's waren. Ook over het feit hoe jullie elkaar hebben leren kennen, blijft u opmerkelijk vaag. U vertelde dat jullie bevriend waren, maar kon niet antwoorden op de vraag hoe jullie bevriend waren geraakt (CGVS II, p.2-4). Het is hoogst opmerkelijk dat u dergelijke details over de vriendin met wie u absoluut wilde trouwen, tegen de wil van uw en haar familie in, niet kan verschaffen. U legde ook weinig coherente verklaringen af over hoe u met P. (...) een relatie kon onderhouden tegen de wil van haar conservatieve ouders in. U stelde enerzijds dat u met P. (...) in het openbaar afsprak en dat u zelfs als ongetrouwd koppel naar restaurants en ijsjeswinkels ging (CGVS II, p.5), terwijl u later stelde dat u nooit openbaar kon afspreken en dit steeds in het geheim moest doen zodat niemand jullie zou zien (CGVS II, p.10). Toen u hiermee geconfronteerd werd, verklaarde u dat afspreken enkel stiekem kon waar niemand jullie mocht zien, hetgeen niet overeenstemt met uw eerdere verklaringen dat jullie samen op openbare plekken kwamen (CGVS II, p.10). Uw verklaringen betreffende het verblijf van u en P. (...) in Mashad zijn verder weinig aannemelijk. U beweerde dat u samen met P. (...) een maand in een hotel heeft verbleven. U herinnerde zich echter niet de naam van dit hotel. Ook is het weinig aannemelijk dat jullie als ongehuwd Iraans koppel probleemloos konden inchecken in een hotel. P. (...) zou zelfs geen identiteitsdocumenten hebben moeten tonen. U verklaarde dat u gewoon een kamer kreeg en dat u geen smeergeld moest betalen (CGVS II, p.7). Deze beweringen komen onaannemelijk gelet op de Iraanse context waar strenge straffen (zoals steniging) staan op seksuele relaties tussen ongehuwden en het hoge risico om betrapt te worden in een publieke plaats zoals een hotel en gezien op basis van informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal besloten kan worden dat het onmogelijk is om zomaar als ongetrouwd Iraans koppel een kamer te huren in een hotel. Ook de vaststelling dat u eerst verklaarde dat met geld alles te regelen valt in hotels en dat u later verklaarde dat dit niet nodig was,

doet de geloofwaardigheid van uw verklaringen evenmin te goed (CGVS II, p.11). Er dient evenzeer te worden opgemerkt dat u geen enkel bewijs van uw verblijf in Mashad samen met P. (...), noch van uw relatie met P. (...) of van haar bestaan, kan voorleggen (CGVS II, p.9).

Verder dient te worden vastgesteld dat u ten aanzien van het Commissariaat-generaal aangaande de ruzie tussen u en de broer van P. (...) een loopje heeft genomen met de feiten. U verklaarde hieromtrent dat u bij een ontmoeting met A. (...) werd aangevallen met een zwaard en dat u hierdoor zware verwondingen heeft opgelopen. U verloor hierbij één vinger (CGVS I, p.10 en 11). U staaft dit via documenten van de rechtbank (document 3). Uit deze voorgelegde documenten blijkt dat A. (...) inderdaad uw vinger heeft afgesneden maar blijkt ook dat u het huis van zijn schoonvader in brand hebt gestoken en dat u zijn wagen heeft vernield. Deze zaken heeft u nooit vermeld en doen ernstige twijfel zaaien over de werkelijke aard en toedracht van het conflict met A. A. (...) waardoor uw geloofwaardigheid verder op de helling komt te staan.

Verder dient gewezen te worden op een aantal tegenstrijdigheden in uw verklaringen. U verklaarde op het Commissariaat-generaal dat P. (...) naar uw moeder belde om te zeggen dat haar broer u ging afmaken. U verklaarde dat u omwille van deze bedreiging de broers van P. (...) vreesde (CGVS I, p.11 en 17). Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u echter dat u moest vluchten omdat D. (...), de nieuwe echtgenoot van P. (...),merkte dat P. (...) geen maagd meer was en dat u voor hem op de vlucht ging (CGVS vragenlijst, p.1). Toen u hiermee geconfronteerd werd, zei u plots dat u beide partijen vreesde, hetgeen geen afdoende verklaring is voor uw wisselende verklaringen omtrent wie u vreest (CGVS I, p.18). Uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt ook dat uw moeder opgebeld was door P. (...) die vertelde dat haar broer u ging afmaken, terwijl u later verklaarde dat u noch na de arrestatie, noch na het incident met de broer van P. (...) enige problemen of bedreigingen had ontvangen (CGVS I, p.11 en p.17).

Betreffende uw verklaring dat de Iraanse autoriteiten u slecht behandeld zouden hebben omwille van uw problemen met de familie van P. (...), dient opgemerkt te worden dat deze louter op vermoedens en geenszins op concrete elementen zijn gebaseerd. U stelde in verband met het vonnis waarin de broer van P. (...) veroordeeld werd tot 1 jaar gevangenisstraf en een schadevergoeding van 24 miljoen toman, dat de uitspraak onrechtvaardig was en dat hij een lage straf gekregen had omdat hij mensen in de rechtbank kende (CGVS I, p.15). Gevraagd waarop u dit baseerde, verklaarde u eerst dat uw advocaat met een wetboek zwaaide en tegen de rechter zei dat er in het wetboek vijf tot tien jaar cel stond en dat de rechter hierop antwoorde dat hij zelf wel zal beslissen (CGVS I, p.17). U verklaarde eerder evenwel dat u zelf afstand gedaan heeft van een stuk van de schadevergoeding en dat u positief antwoordde op de vraag van de rechter of u akkoord was met 1 jaar gevangenisstraf voor de broer van P. (...) (CGVS I, p.11 en 15). Het is verre van logisch dat iemand die niet akkoord is met de rechtsgang en vermoedt dat de rechter zijn oordeel liet beïnvloeden door de broer van P. (...) vrijwillig afstand zou doen van een stuk van zijn schadevergoeding, vervolgens akkoord zou gaan met een volgens hem te lichte straf en hier later geen beroep tegen zou aantekenen (CGVS I, p.16). U beweerde verder dat u na het incident twee keer onterecht gearresteerd werd door de politie, door het toedoen van de broer van P. (...) die politie agent was (CGVS I, p.17). Er dient hieromtrent te worden vastgesteld dat uw stelling dat de broer van P. (...) zijn politiefunctie zou misbruiken om u het leven zuur te maken louter en alleen gebaseerd is op vermoedens. Gevraagd waarop u dit baseert, verklaarde u dat u niemand had aangereden en dat u vier dagen lang in voorhechtenis gezeten had in plaats van één dag (CGVS I, p.17). U gaat er van uit dat de broer van P. (...) zijn functie misbruikt heeft om u te arresteren maar u legt hiervoor geen bewijzen of concrete feiten of elementen neer. Er werd u bovendien niets ten laste gelegd en de politie heeft verder zelf toegegeven dat het om een vergissing ging (CGVS I, p.11 en 16).

Afsluitend dient er te worden vastgesteld dat uit uw verklaringen blijkt dat u zich sinds uw aankomst in België geenszins geïnformeerd heeft naar de evolutie van uw problemen in Iran, terwijl u nochtans met uw familie telefonische contacten onderhoudt (CGVS II, p.10). U stelde dat er over zulke zaken niet wordt gepraat, wat geenszins een afdoende verklaring is (CGVS II, p.10). Dergelijk gebrek aan interesse betreffende de kern van uw asielrelaas doet eveneens ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Overigens kan van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

In het licht van alle bovenstaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan uw asielrelaas. Er dient te worden geconcludeerd dat in uw hoofde geen sprake is van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen geenszins wijzigen. Uw identiteit en nationaliteit worden hier niet betwist. De documenten van de rechtbank werden hierboven reeds besproken. De medische documenten tonen louter aan dat u spanningsproblemen heeft maar zeggen niets over de oorzaken ervan en veranderen niets aan de hierboven beschreven vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. X; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. X) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. X). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Aangaande het weinig details kunnen verstrekken over P. werpt verzoekende partij tegen dat zij niet behoefde te weten waar zij naar school is gegaan of wat haar hobby's zijn om te weten dat zij verliefd was. Bovendien hadden zij niet de vrijheid om “zoals hier in België jarenlang te daten” aldus verzoekende partij.

2.2.3.2. Voormeld verweer kan door de Raad niet worden aangenomen en is zelfs tegenstrijdig aan een deel van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas bij het gehoor op het Commissariaat-generaal. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken houdt verzoekende partij in februari 2016 voor ongeveer vier jaar geleden een meisje te hebben ontmoet, genaamd P., doch beider families waren niet akkoord met een mogelijk huwelijk (administratief dossier, stuk 19, vragenlijst, vraag 3.5). Verzoekende partij stelt betreffende het consumeren van deze relatie bij het gehoor op het Commissariaat-generaal van 13 juni 2017 (administratief dossier, stuk 5, p. 4-5) dat ze telefonisch afspraken, dat ze elkaar dagelijks zagen en dit in het openbaar, zowel in parken, restaurants en ijswinkels. Dat verzoekende partij persoonlijke gegevens van haar vriendin met wie zij haar leven verder wilde delen niet zou kennen bij gebrek aan afspraken strookt derhalve niet met de bij het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. De Raad oordeelt dat in redelijkheid mag worden aangenomen dat in een intense en ruime periode durende relatie met dagelijkse contacten mag worden aangenomen dat twee verliefde mensen die samen hun leven wensen te delen interesse hebben in elkaars leefwereld en interessesferen waardoor mede het niet weten wat de geboortedatum van P. is, waar zij school liep en wat haar hobby's waren verhinderen aan deze relatie enig geloof te hechten.

2.2.4. Waar verzoekende partij het theoretische traject herhaalt van eerst vrienden worden, vervolgens een amoureuze relatie te hebben om te eindigen met elkaar niet meer kunnen missen, weerlegt dit niet de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij niet concreet kon antwoorden hoe hun vriendschap ontstond en zij desbetreffende bijzonder vaag bleef.

2.2.5.1. Verzoekende partij wijst erop dat zij kampt met psychische problemen hetgeen een invloed heeft op de wijze waarop zij op de vragen antwoordt. Verwerende partij heeft volgens haar met deze problematiek geen rekening gehouden.

2.2.5.2. De Raad wijst er vooreerst op dat verwerende partij wel degelijk de door verzoekende partij bijgebrachte documenten betreffende haar beweerde psychische problemen in overweging heeft genomen en zij bij het tijdens het gehoor aanbrengen door verzoekende partij van haar *“negatieve gedachten”* verzoekende partij geruststelt met de woorden: *“Niemand spant hier samen tegen u. Dit is een vertrouwelijk gesprek waar u gewoon enkele vragen krijgt die u in de mate van het mogelijke probeert te beantwoorden.”* (administratief dossier, stuk 5, p. 4). Dat verwerende partij met de geopperde psychische problematiek geen rekening zou hebben gehouden mist dan ook feitelijke grondslag.

Voorts stelt de Raad vast dat nergens uit de door verzoekende partij desbetreffend bijgebrachte documenten (administratief dossier, stuk 17, deel 7, een brief van een psychotherapeute van het instapteam te Gent van 13 maart 2017, een niet gedateerd verzoek van een huisarts om betrokkene psychiatisch te helpen, een niet gedateerde brief van een maatschappelijk werker van het OCMW De Pinte en een medisch verslag van Dr. Céline Cousaert, psychiater verbonden aan het AZ Jan Palfijn te Gent van 22 december 2016) blijkt dat haar cognitief geheugen dermate is aangetast dat zij in de onmogelijkheid is een consistent en coherent relaas naar voor te brengen en evenmin blijkt uit deze documenten dat zij niet in staat zou zijn op een normale manier te communiceren om op een correcte wijze deel te nemen aan een vraaggesprek over feitelijke omstandigheden die zij zelf heeft meegemaakt. Integendeel is de conclusie van de enige expert ter zake, Dr. Céline Cousaert, psychiater verbonden aan het AZ Jan Palfijn te Gent, *“overspanning met periodiek piekgedrag op de welgekende psychosociale problematiek”* en beschrijft zij betrokkene als *“rustig en coöperatief. Normale contactname, maakt oogcontact. Psychomotor normaal. Bewust, adequaat en goed georiënteerd in triplo. Geen over psychotische elementen. Geen formele denk- en perceptiestoornissen”*. Door de Raad kan dan ook niet worden ingezien dat verzoekende partij niet in de mogelijkheid zou zijn op een normale correcte wijze te antwoorden op vragen die haar worden gesteld over zaken die zij persoonlijk heeft beleefd en meegemaakt.

2.2.6. Daar waar verzoekende partij betoogt dat zij wel degelijk de waarheid heeft verteld over de omstandigheden van het conflict met A. en dat zij na de aanslag met het zwaard uit kwaadheid zijn wagen heeft vernield, oordeelt de Raad dat dit verweer niet de minste afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoekende partij het vernielen van de auto van A. en het in brand steken van het huis van A.'s schoonvader nooit in haar gehoren heeft vermeld waardoor terecht het heel sterk vermoeden ontstaat dat de werkelijke oorzaak van het conflict met A. een andere is dan de verboden relatie met P..

2.2.7. Aangaande de tegenstijdigheid tussen de telefonische verwittiging van P. aan de moeder van verzoekende partij wie verzoekende partij diende te vrezen werpt verzoekende partij tegen dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken erg kort was.

Deze verschoningsgrond kan evenwel door de Raad niet worden aangenomen. Immers geeft verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken expliciet aan dat P. aan haar moeder had laten weten dat verzoekende partij moest vluchten voor haar echtgenoot D. die ontdekt had dat zij geen maagd meer was (administratief dossier, stuk 19, vragenlijst, vraag 3.5). Door de Raad kan niet worden ingezien hoe de lengte van het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken van enige invloed kan zijn op een uitdrukkelijke melding dat haar gewezen vriendin haar moeder waarschuwde voor de dreiging van haar echtgenoot. De versie bij het gehoor op het Commissariaat-generaal van 9 maart 2017, in het bijzonder dat P. de moeder van verzoekende partij contacteerde met de mededeling dat verzoekende partij zo snel als mogelijk moest verdwijnen daar haar broer verzoekende partij wilde afmaken, is dan ook strijdig met deze voorgehouden op de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, stuk 9, p. 11).

2.2.8. Waar verzoekende partij ten slotte nog opwerpt dat zij zich niet veder informeerde vanuit België over de evolutie van haar problemen in haar land van herkomst omdat zij gezien haar psychische problemen niet in staat is om telkens geconfronteerd te worden met haar problemen in Iran waardoor zij er met haar familie niet over spreekt, verwijst de Raad naar wat reeds werd gesteld onder punt 2.2.5.2.. Uit de betreffende haar voorgehouden psychische problemen bijgebrachte documenten blijkt niet dat verzoekende partij dermate getraumatiseerd is dat zij niet in staat zou zijn zich betreffende het verloop van haar beweerde problemen in haar thuisland bij familie te informeren. Bovendien gaf verzoekende partij bij het gehoor op het Commissariaat-generaal niet haar psychische onmogelijkheid aan om zich te

informereren, doch wel dit niet te hebben gedaan omdat er toch over zulke zaken niet wordt gepraat (administratief dossier, stuk 5, p. 10).

2.2.9. Finaal stelt de Raad nog vast dat verzoekende partij de motieven van verwerende partij over de vastgestelde tegenspraak aangaande het al dan niet openbaar afspreken, over de volstreekte onaannemelijkheid van het inchecken in een hotel zonder gehuwd te zijn, over het niet kennen van de naam van het hotel, over de tegenspraak betreffende het al dan niet regelen van deze incheck via omkoping en over de beweerde onrechtvaardigheid van het vonnis, ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand moeten worden beschouwd.

2.2.10. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.11. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 17 en 18), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 9 maart en 13 juni 2017 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.13. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. X). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.14. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT